

og Indsiget have erhvervet, som de til Thingets og Landets Vel i lang Tid have bevaret og fremdeles vistnok ville bevare; men deraf følger dog ikke, at jeg i denne Sag kan tage Fornuften fangen under Troen paa de ærede Medlemmer. Jeg kan ikke andet end fastholde de Grunde mod Forslaget, som jeg tidligere har udtalt, og som efter min fulde Overbeviisning ei blot ikke staae afkræftede, men snarere fremstaae kraftigere og styrkede ved flere af de Bemærkninger, som her idag ere fremkomne, og som for Enhver maa have tydeliggjort, at der ligger en alvorlig Betydning i de Indsigelser, som jeg sidst fremsførte mod Forslaget. Min ene Modgrund, som jeg nu skal gjentage, var den, at der ved dette Forslag var Spørgsmaal om under Form af en Tillægsbevilling at fravige en gjældende Lovregel, den Lovregel, hvorefter Rigsrets-Anklagerens Godtgjørelse bestemmes ved Rigsretsdommen. Jeg har ikke hørt, at noget af de ærede Medlemmer har kunnet afkræfte Betydningen af den Tanke, som jeg sidst tillod mig, at fremhæve, den: at man netop med beraad Hu ved hien Bestemmelse i Rigsretsloven havde villet holde slige Forhandlinger som de, der nu to Gange her ere komne frem, borte fra den ene Afdeling af den lovgivende Magt, og derved ogsaa fra de tvende andre; jeg har ikke hørt, at Noget har bekæmpet den Tankegang, som jeg da søgte at gjøre gjældende, at man netop med god Grund kunde ønske, at saadanne Spørgsmaal, som det om Størrelsen af Rigsretsactors Salair, fik deres endelige Afgjørelse ved Rigsretsdommen, og ikke bleve bragte under Forhandling i den lovgivende Magt, hvor den ene Afdeling staaer i den særlige Stilling som Anklager, den anden sender Halvdelen af Dommerne til Rigsretten, og den tredie er Regjeringsen. Jeg har derimod vel hørt Betragtninger, som skulde vise, at Folkethinget var ilde stille, naar det paa den ene Side ikke havde Ret til, at fordrø en vis Mand beskikket til Anklager, og det paa den anden Side dog ikke skulde være istand til efter eget Lykke at fastsætte den Godtgjørelse, der tilkom den Mand, der havde paataget sig Hvervet som offentlig Anklager. Jeg kan aldeles ikke

sætte mig ind i denne hele Tankegang. — Hvor Spørgsmaalet er om et saadant Hverv som det, der betroes en Rigsretsactor, et Hverv, som kan overdrages til Mange, til Forskjellige, til Medlemmer af Thinget, til Mænd udenfor Thinget, skulde man der virkelig for Alvor ville paastaae, at det skulde møde nogen Banffelighed at finde en Mand, som vilde paatage sig Anklagerforretningen i en god Rigsretssag, fordi man ikke forud kunde tilskikke ham f. Ex. 5000 Rd. i Salair? (Jo, Jo! Nei, Nei!). Det er ikke Alvor (Jo, Jo! Nei, Nei!). Lader os ikke udtale en saadan Dom over Landet; skulde her ikke være Mænd, baade i og udenfor Thinget, som, naar det behøvedes, vilde paatage sig en saadan Sag, fordi de ikke faae 5000 Rd. i Salair? Lader os ikke sige noget Saadant. Dersom de ærede Medlemmer have en saadan Frygt, ligger det jo meget nær at indbringe et Lovforslag, hvorefter det ikke skal være en frivillig Sag, om en Høiesteretsadvocat vil optræde som Anklager eller ikke, men Noget, der kan paalægges ham. Men troer man virkelig for Alvor, at der i et constitutionelt Land nogenstunde skulde fattes Mænd, som, naar Thinget beslutter en Anklage, ville føre denne Anklage? Det vilde være en Dom over det Folkething, der havde besluttet en saadan Anklage, som aldrig burde fremkomme i Folkethinget.

Dette er den ene Side ved Sagen. Den anden Modgrund, som jeg har gjort gjældende, er den formel-finansielle. En æret Rigsdagsmand har meent, at det var meget uklogt af mig at minde om en Grundsaetning, som Thinget her pleier at følge; jeg maa i den Henseende bemærke, at jeg ikke skal indlade mig paa at afgjøre, om det har været klogt eller uklogt; hvad jeg har fremsført, har efter min Formening været rigtigt; og hvad der er rigtigt, udtaler jeg, hvor Forholdene med Nødvendighed kræve det, enten saa det ærede Medlem finder det klogt eller uklogt. Jeg troer ikke, det kan nytte at have Grundsaetninger, som man slyer at udtale, jeg troer ikke, at det kan nytte at have Grundsaetninger, — og saa godt som Alle i Thinget billige i Almindelighed den af